

Поштове заплачено гуртом.
Opłatę pocztową opłacono górczałtem.

Наше Лемко

РІК III.

Ч. 11 (59).

Львів, 1-го червня 1936.

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Зіморовича 3. Тел. 257-87.

NASZ LEMKO, LWÓW, ZIMOROWICZA 3.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

Оголошення після умови.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1:80 зол., Чвертьрічно 1 зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

УКРАЇНСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ НА ЛЕМКІВЩИНІ.

Українське весілля на Лемківщині в селі Риманівська Завадка. На світлиці бачимо 4. весільних друзів з гонірцями й завітчанними капелюхами, молоду з молодим і своїми 4. дружками, з вінками бараньку й квіток на голові, невісти в широких фракцеликах, по середині „пан староста“, сидить о. М. Жеплинський, місцевий парох; у долі коровай.

Зелені Свята.

Християнський світ обходить рікрічно три великі празники, що до них прикладає найбільшу вагу, в яких крім чисто релігійного, обрядового шукає ще іншого глибокого змісту. Ці великі рокові свята це Різдво Христове, Воскресення й Зелені Свята.

В Зелені Свята, коли ціла природа ожила новим життям, і манить нас своєю незабгнutoю, невисловимою красою свіжої зелені й пахучих, розсміяних цвітів, ідуть довгими рядами, мають на вітрі святі хоругви, лунають поважні пісні. Хоровід зникає між зеленню, де вічним сном сплять ті, що на своєму прапорі виписали золотими буквами: „Перемога, або смерть“.

Душа сповняється якимсь незабгнутим, могутнім почуванням, запа-

люється жагучим хотінням, мозок прошибає настирлива думка: Чейже і їм усміхалася колись чарівна весна, чейже їх манило своєю красою життя!

Але вони не захоплювалися нею, їх манила, чарувала інша весна, весна Волі, а молоде життя принесли вони в дарі чарівній Феї, що їй на імя Україна. І клоняться голови пе-

ред величю їхньої жертви, похилюються чола перед їхньою великою любовю, що дійшла аж до границь самозаперечення. Велика їхня жертва.

Та не сумують ті, що обступили вкриті зеленою шовкових трав та пахучим зіллям могили. Їхні лиця поважні та проте погідні. Вони знають, що кожно велику ідею можна здійснити тільки ціною жертви, ціною крові й життя. Не сумувати їм, а радіти, бо великий той нарід, що для здійснення ідеї зуміє післати на смерть тисячі своїх найкращих синів, нікчемний, хто на таку жертву здобути не може, боїться й й уникає. Здоровий у свому корені нарід черпає із тих могил снагу до життя, до нового змагання. Кров є особлившою течю. Вона падає на землю на це, щоби дати змогу зійти новому буйному посівню, щоби скільчиться новим життям. Де є могили, там є й воскресення.

Я. Галич.

Засновуйте при читальнях „Просвіта“, при кружках „Рідної Школи“ і „Сільського Господаря“ **Кружки Позашкільної Освіти.** Милевими кроками поступаймо вперед і ревно відроблюймо занебане! В імя відвічної української правди організуймо нашу молодь на Лемківщині.

Пашу й збіжжя виследи Вашої цілорічної праці і засоби на життя забезпечуйте від огню тільки в одинокому українському Т-ві

Взаїмних Обезпечень
„ДНІСТЕР“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

За культуру українського народу.

(У двацяті річницю смерті Івана Франка).

Сьогоднішня велика культура українського народу стоїть поруч культур других великих народів. Та цю нашу культуру збагачувало чимало світлих наших постатей; у всіх ділянках духового життя вони вкладали свій творчий дух, щоб піднести народне багатство та поглибити висше зорганізоване життя, що творить українську націю.

Одним з поміж цих великих працівників на культурному полі українського народу був саме **Іван Франко** — син сільського коваля з Нагуевич, дрогибицького повіту. Іван Франко уродився дня 15. VIII. 1856, помер дня 28. V. 1916 р. Вже замолоду, приглядаючись до тяжкої праці свого батька, зрозумів він, що хто хоче жити, цей мусить змагатися безнастанно на життєвих шляхах та виконувати найтяжчі праці навіть тоді, коли проти него є всі, але як він бачить, що праця, яку виконує — добра й справедлива та як вона промощує каменистий шлях народу до кращого майбутнього.

Франко все своє життя присвятив праці для українського народу; нещадив себе, але з найбільшим завзяттям і витривалістю прямував все вперед.

На всіх майже ділянках духового життя він лишив свій творчий слід. Франко бачив народню неволю, знав ольську біду й знав її малювати — передати на папір; Фран-

кові твори й поезія як духовий дорібок незвичайно піднесли та збагатили українську культуру.

З нагоди 20-ліття смерті Івана Франка (28. V.), кожна українська громада повинна вішанувати без-

* 1856 — † 1916

смертні заслуги найбільшого сина Галицької Землі.

Найкращі його твори: „Мойсей“, „Захар Беркут“, „Іван Вишенський“, „Перехресні стежки“, „Ланські жарти“, „Пісня і праця“, „Семпер тіро“, „З вершин і низин“ — збірник поезій та другі.

Пізнаваймо Рідну Землю.

Географічний начерк Лемківщини.

Західні Карпати, що їх замешкує прастаре українське плем'я Лемків, прозвані також Верховиною, діляться на Лемківський, або Низький Бескид, що межує на сході від джерел Сяну з Високим або Бойківським Бескидом.

Низький Бескид невисокий, доходить усього до 1.125 м. і нестримкий, прорізаний багатьма провалами й широкими долинами. Західні Карпати тягнуться від Дунаю по Попрад і Торису, зложені з пісковиків і лупаків, на сході по Сян і Ляборець на Підкарпатській Україні. Серед цієї смуги, м'якої форми, розсіяні вапнякові скалниці, наїжені та гострі. Найбільше їх над Дунайськом, над Руським Потокком, над Грайцариком і Попрадом. На полудне від Лемківського Бескиду тягнеться смуга вигаслих вулканів т. зв. Пряшівсько-Токайські Карпати (1.092 м. високі).

Для переходу Карпати не важкі, багато просмиків, провалів і природніх шляхів, тому лучба з південною стороною досить добра. Найважливіші просмики, знані ще в старині — це лупківський перехід, дуклянський шлях, новіший мощанецький шлях, путь над Попрадом і Дунайськом.

Карпатські ріки повирізьблювали продовж віків дуже глибокі яри й корита, яких спад на просторі одного кілометра доходить дуже ча-

Михайло Проць.

Мати-Українка.

Буря лютує, що й божого дня не видно. Валить з корінням дерева-велитні. Не щадить навіть цих стареньких хат, котрі поприсідалися у підніжжю гір, скулені, при дебрах, уживають послідних зусиль, — щоб встоятись. Вітер зриває солом'яний дах з хижки на скраю села бідної вдови. — Тепер вона плаче. — Але її голос губиться... — Дарма, дарма! Бо вітер ще дужче напире, вже й стіни валить. Лише одні гори — вони оперлися розбійникови цілою своєю повагою, з якою виступали до тепер перед чужинцями. Це дійсна краса цієї землі. — Та вітер знову в ліс вшивався, гнув деревами аж до землі, ломив та виривав з корінням. Люди позабули за всі свої справи, покинули свою денню

працю і позачинялися перелякані по хатах, що в кожній хвилині може завалити їх деревляна хата і вони самі впадуть жертвою під її тягаром.

Одначе це тільки так здається, бо знаходиться геройська людина, що не вважає на страшну бурю, на вітер, що ломить дерева, валить хати. Вона йде поволи, але вперто вперед. Що загнало цю людину, під таку пору до того пекольного ліса? — Хто вона? Вона мати — вертає до своїх дітей.

Нараз підніма вона голову й твердий її погляд врізується в темну розбурхану глибину ліса.

Спізналася. — Подумала вона. — Спізналася і щож скаже тепер, ця люба княжна моя, Україна? — Скаже, лінива ти, неповоротна! Виховала дітей? Довела до розуму, навчила любити мене?

— Ні, я дітий добре виховувала. До розуму доводила і Тебе любить навчала. Нераз недужих і день і ніч доглядала, трудилася для них, не раз сама в недугу впадала, а все за для них, дітий моїх. — І виховала їх. — Мала я добрий синів. Вони любили Тебе, боролися, життя своє клали, щоб Ти вільна була. — Вони всі полягли як один за те, щоб розкути з кайдан нашу княжну Україну. — Але другі позабули на всі мої добродійства прийняли собі іншу матір, а мене, рідну почали катувати. Стали служити цариці, що обманює їх своїми зловними обіцянками. Позабули навіть цю мову, якою наказує нам говорити наша княжна. Зрадники! — Тепер гуляють вони, марнують, тратять все те, що я придбала, а мене закули в кайдани і пустили в світ шукати долі.

(Докінчення буде).

сто до 100 метрів. Така стрімкість надається до примінення водної сили до витворення величезної енергії, що нею можна би гнати та порушувати найбільші машини.

Найбільша карпатська ріка Сян, прозваний „срібнолентий“, бере свої потоки з Карпат на лемківсько-бойківському промежжі — а самі джерела в околицях містечка Сянок (Синьки); притока Сяну ріка Вислок типово гірська з високими берегами, випливає з лісів, що межують з селом Великий Вислік при західньому клині Команецької округи, при чеському кордоні. До Вислока вливається Тарча, або Морава, що пливе побіч Риманова. До Сяну вливається побіч Загір'я Ослава з Ославицею.

Другі карпатські ріки — це: Вислока, Біла, Ропа, що разом з Сяном плывуть до Балтійського Моря. На заході Лемківщину зрошує та прорізує ріка Дунаець з Попрадом, що випливає з полудневого боку Карпат. Малі річки, потоки та важніші гори і місцевости, будемо по черзі описувати.

Абрагамів, або Абрамів — це малий потічок в селі Риманівська Завадка, бере початки в горах Низького Бескиду, пливе чверть милі долиною, що над нею розтаборилось мале село Абрамова, присілок, рим. Завадки, на східному кінці Завадки вливається до річки Завадки, притоки Яселки.

Аксамітка, гора на західньому чеському промежжі біля Спишу. На її шпилі знаходиться городище, свідок кривавих подій в давнині, як-то вожд Гуситів Аксамітка в 15. столітті довгий час турбував і непокоїв сандецькі оселі. Там знаходяться також печери, сховища Гусів, підніше в них виводилися та перебували карпатські опришки.

Бахір, малий потічок в Березівщині, випливає з горбовин між селом Бахір і Лісківка, в половині села Бахір вливається до потоку Золотника, званого також Шкляркою.

Бальничка, потічок в селі Бальничка, що по чверть милевім бігу в селі Манів вливається з лівої сторони до ріки Ослави, притоки Сяну.

Бахірець, невеличке село над Сяном, коло містечка Дубецька, при шляху з Перемишля до Дубецька — Динова до Коросна. Про початки та основи того села немає вісток, бо вже в 1640 р. не було при люстрації ніяких документів. В селі деревляна церква з 1760 р. Це село, хоч вже в перемиському повіті, однак належить до т. зв. **Сяницького Поділля** в Сяницькій Землі. Дуже гарні тут види над Сяном. (Далі буде).

Позір Сяниччина! Спішім всі до Військового-Залужа!

В двох 19., 20. і 21. червня ц. р. випадає у нас великий Відпуст в празник Найсолодшого Серця Христового і хрестна дорога поблагословлена о. шамбеляном Гриником з Перемишля в травні 1934 р. при співучасті сусідних священиків і численних вірних. Відпуст цей стягає що року дуже багато селян з жінками і дітьми з доколичних сіл як: Загір'я, Манастирець, Волоська і Сільва Тирявіч, Голучків, Семушова, Биківці, Вільхівці, з Руської Дубрівки, Костарівець, Сяничка, Прусіку, з Межибродя, Трещи, Загутиня, Сторожів, Постолова. Масова участь прочан свідчить як найкраще про сильне привязання до свого рідного гр. кат. обряду, рідної пісні та рідної церкви. Самі вже гірська приадна околиця притягає громадню, аще до того в літі з пречудними зеленими вінцями гір, тисячі побожних вірних, які масово беруть участь в прекрасних триденних Богослуженнях, і в церкві

і на дворі в каплиці; вислухують до сліз проймаючих, взнеслих страсних стаційних проповідей оо. проповідників місіонарів, окремо запрошених і дуже громадню приступають до святої сповіди і св. Причастя, ті покріплені на душі в часі теперішних злиднів, з гарними споминами вертають до своїх хат. Тому користайте, дорогі прочани, з нагоди й як щороку, так і тепер спішіть всі до Залужа—Військового на це величаве свято і торжество Божої Любові і просіть у стій Н. й солодшого Серця Христового як найбільшніх ласк і благословення, для себе, рідні, та цілого нашого українського народу на дальшу тернисту дорогу життя аж до побідного і світлого свого Воскресіння.

Всіх вірних у Сяниччині запрошує до численного прибуття на Відпуст о. Петро Андрейчик, парох у Війським, в червні 1936 р.

Світлина церкви буде в 12. числі.

Сяницька хроніка.

Аматорські вистави: Дня 13. квітня ц. р. відбулася в Боську заходом місцевої Читальні „Просвіта“ вдруге — театральна вистава комедії Тобілевича п. з. „Розумний і Дурень“. — Дня 19. квітня ц. р. відіграв Кружок Р. Ш. з Морохова драму Суход. п. з. „Хмара“ у себе та в домівці Читальні „Просвіта“ у Репеді; дня 26. квітня ц. р. улажено в Залужу — заходом місцевого спортивного Товариства „Луг“ — аматорську виставу комедії Ю. Шкрумеляка „Правдиве багатство“ і М. Курцеби „Свідки“ — рівнож того дня відіграв новооснований Кружок Р. Ш. у Туринську 3 комедії, а саме „Свідки“ М. Курцеби, „Сатану у бочці“ й „На перші гулі“ Васильченка — вкінці дня 3. травня ц. р. заходом Читальні „Просвіта“ у Великих Сторожах, відіграно драму Кропивницького п. з. „Невольник“. Славно свідомо молодіжи!

Місія у Вільхівцях. Заходом місцевого пароха о. Івана Підгарб'я почала „місія“ свою працю дня 3. травня ц. р. та тривала 10 днів. Місію провадили 2 Отці Редemptористи.

Святочне відкриття новооснованого Кружка Р. Ш. у Туринську — відбулося дня 26. квітня ц. р. рефератом відпоручника Пов. Кр. Р. Ш. у Сяноці м-ра Льва Букаловича п.

з. Завдання Рідної Школи з углядженням значіння доросту та Дитячих Садків. Оживлена дискусія присутних наглядно доказує, що громадянство інтересується громадянськими справами. Є це одинокое культурно-освітне Товариство в селі. На закінчення цього дня відіграли аматори Кр. 3 комедійки, саме: На перші гулі, Сатана в бочці та Свідки. Прегарна гра аматорів дає поруку, що новоосноване Товариство виповнить своє завдання в цілості. Кружком займається ревню о. Василь Середович, місцевий парох.

Розбудувимо молочарський промисл. В половині травня ц. р. поставили в селі Добра Шляхотська, коло Мриголода, сметанкову станицю, що буде достарчати сметану до Районової Молочарні до Володжда. Завдяки заохоти місцевого о. пароха І. Гайдукевича й короткій промові громадянина Любомира Пелеха Добрянни масово вписалися в члени нової станиці. Кружлівку й другі потрібні знаряди привезли з Володжді, так, що від 15. травня ц. р. новооснована молочарська станиця розпочала працю.

Це дуже гарний обяв нашого свідомого громадянства, що дбає про поширення рідного промислу й працю для своїх людей. Так повинно діятись скрізь у лемківських сторонах, бо зорганізовано, всенародно легше прогнати кризу з наших хат.

НОВИНКИ.

Загальні Збори Кооперативи „Надія“ в Синеві відбулися при кінці квітня. На збори приїхав з Сянока Др. Василь Блавацький та вияснив численно зібраним ціль й завдання кооперативи для українського села. Стара Управа уступила, а в склад нової вибрано Антона Ріпку й Івана Гануляка. Слід ще тут додати, що в кооперативі не треба заводити ніякої політики, бо кооперативу на це засновує село, щоб гріш не переходив в жидівські руки, лише оставав в селі та підносив добробут господарів.

В нагороду за пильність в науці одержала наша найменша співробітниця Гануся Тупяківна з Вороблика цілу історію України в 4. томиках для українських дітей, що її закупила наша Редакція у Видавництві „Світ Дитини“ та переслала нашій маленькій пташці у Вороблику, що своїми молодечими устами щебече гарні віршики про нашу любов Лемківщину. Батькам молоденької Ганусі бажаємо кріпкого здоров'я, щоб у людей вивели свою доню та щоб вона стала підпорою і потіхою їхньої старости — та славою Лемківщини.

Любов до рідної землі. Англійська місіонарка в Канаді в своїх проповідях дуже хвалить наших українських емігрантів в Канаді за їх любов до рідної землі. Найбільше зворушує слухачів чужинців, як місіонарка оповідає про одну селянку з Галичини, яка привезла з Карпат грудку рідної землі, щоби на чужині бодай ту грудку поклали на її могилі, як вона помре далеко від батьківщини.

Померла столітня Лемкиня в Королів. Вороблику 1-го травня ц. р. Анастасія Гавра, що доживала сотку літ. Вона почувалася до останніх днів бадьоро та ніколи в життю не хоріла і пам'ятала добре й любила оповідати про тяжкі панщизняні часи. Покійна була найстаршою Українкою на Лемківщині.

Кінець Абіссинії. Італійці заняли столицю Абіссинії Адіс Обеду, негус вийшов з родиною й міністрами до французької пристані Джібуті, звідки поїде до Англії. Дезертири ограбили місто та спалили палату негуса і більші дома.

Оплати за ровери обнижено. Роверові карти та іспити для тих, що хочуть їздити ровером скасовано. Хто має ровер і хоче їздити має тільки викупити табличку з числом; це коштує одноразово але на все 2 зл.

Санаторія Товариства „Перемиська Спархіяльна Поміч“ у Жегестові—Живці.

Згоріла, рятуючи гроші. В Устяновій, к. Долішних Устрик вибухла пожежа, яка знищила чотири господарства. Коли жінка господаря Мих. Чиряка пригадала собі, що в горючій хаті остало 300 зол., кинулася рятувати їх. Тоді хата завалилася і Чирячка погинула страшною смертю. На згадищі знайшли тільки останки недопаленої ноги і руки нещасної жінки і біля них 90 зл. срібною монетою.

Знову затроїлись денатуратом. В селі Либохора б. Турки н. Стр. в хаті Михайла Попивника попивали собі денатурований спирт. Та гостина ця сумно скінчилась, бо 62-літній Степан Михальський кількома чарками отруївся на смерть. Помер в страшних муках, а трьох інших гостей тяжко затроєних відвезено до лікарні.

Новий міст. У Затварниці, повіт Лісько, посвятили новий міст на ріці Сянї, що його побудували селяни власним коштом і власною працею.

За останніх 15 літ вирубули три мільйони гектарів лісу. Справа лісів у Польщі, особливо лісів у Карпатах, зв'язана з господарською, стратегічною і торговельною стороною краю. Квартальник „Господарка Водна“ містить реферат Інк. Ст. Крука на тому повені. Виявляється, що повинь спричинює в першій мірі винищення лісів на стоці гір Карпат.

Директор Лісового Департаменту, Ян Мікляшевскі обчисляє, що заліснена поверхня в Польщі не є більша, як 20 відсотків загальної поверхні Польщі. Під оглядом заліснення Польща займає щойно 11-те місце в ряді європейських держав.

За останніх 15 літ, себто від 1920-го року до сьогодні вирубули в Польщі 30 проц. загального простору заліснення, це є 3,000,000 гектарів сісу.

Гроші полетіли в хмари. На ярмарку у Слупцях біля Ловіча одна селянка хотіла зробити своїм дітям несподіванку й купила три газові бальоники. Щоби бальоники не

втїкли, обтяжила їх хустинкою від носа. На біду потрутив її хтось з прохожих, бальоники вирвалися їй з рук і полетіли з хустинкою вгору. Жінка счинила крик, бо в хустинку завязала була 150 зол., які дістала за продану корову. Надармо стріляв один поліцай. Гроші цезли незабаром за хмарами. З цього наука, щоб не купувати зайвих річей; чи не краще купити дитині гарну українську книжечку або молитовник?

Важне для науки релігії.

Недавно вийшло колірова карта Біблійної Палестини, призначена для вжитку при навчанні біблійної історії обох Заповітів. Появу такої карти в нас треба з признанням повітати, бо віддасть вона належну прислугу як оо. катихитам, так теж і шкільній молоді, що вже вміє користуватися мапою. Ця карта хоча невелика розміром (32×22 см.), то багата змістом, бо є не тільки зазначені всі важніші біблійні місцевості, границі племенних й адміністративних областей, шляхи і т. п. Також є додані в кутах дві малі карти: плян Єрусалиму в часах Христа і карта повороту Ізраїлитян з Єгипту. З огляду на незвичайно дешеву ціну, всього 30 сот., можуть її закупити собі також шкільні діти, а не тільки оо. катихити. Щоб дешевше коштувала пересилка, треба змовляти відразу бодай кільканадцять примірників. Замовлення слати до Адміністрації „Українсько-го Юнацтва“ Львів, вул. Петра Скарги 5.

ВИСТАВА КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ

відбулася в Римі у Ватикані, осідку Папи, в дні 12. травня ц. р. У виставі бере участь 45 держав і 53 країв з цілого світа. Тільки большевики і Німеччина не беруть участі у виставі. На тій виставі є також український відділ, де є виставлені українська католицька преса з усіх країв, де живуть Українці-католики.

Хто осмішує себе? Цей, що вірить у чари, забобони, ходить до знахорів, ворожбитів, купує льоси на ярмарках, позваляє обманювати себе різними циганам-прондівцям.

Чому він це робить? Бо не читає українських книжок і не передплатує „Нашого Лемка“!

Загальні Збори Читальні „Просвіта“ в Сяноці — відбулися дня 25. IV. ц. р. при найбільшій дотепер скількості членів, а саме 35 осіб. Зі звіту довідуємося, що Читальня має 98 членів та що у звіттовому році прибуло нових членів 29. Уладжено 2 театр. вистави, 7 відчитів на теми: Значіння кооперації для українського народу, Настя Волошин — українська стигматичка, Берестейський мир, Етнографія України, Алькоголь — руїна народу, Слідами босих ніжок — Олени Цегельської, Загальна етіюлогія. Передплачується часописи: Наш Лемко, Неділя, Життя й Знання, та Новий Час. У дні 1. листопада 1935 взяла Читальня участь у Болослуженню та уладженні могили за Героїв. Касовий звіт виказує у приходах квоту 458 зол. 25 сот. (головний дохід з місцевих членських вкладок 326 зол. 15 сот.), у розходах квоту 453 зол. 51 сот. (готівка у касі 4 зол. 74 сот.). Головні позиції у розходах, це чинш за домівку — 183 зол. 75 сот., передплата часописів 111 зол. 40 сот., закупно книжок 51 зол. 50 сот. — Бібліотека всіх чисел має 735 — вартости 1591 зол. 90 сот. — у звіттовому році прибуло 47 книжок. Всі книжки гарно оправлені. Найбільше книжок перечитала п. Ольга Сіра то є 86, а найбільше читана книжка це „Мотря“, Богдана Лепкого, бо перечитало її 54 членів. По уділенні абсолютній уступачому Виділові, вибрано новий Виділ, і надалше Головою Читальні о. Степана Венгриновича. Не дуже то оживлену діяльність Читальні треба приписати місцевим невідрадним обставинам, малому числу свідомих українських громадян, перепон зі сторони кацапів, утворенню адміністрації і т. п. Рівнож і брак відповідної домівки спиноє у великій мірі працю Читальні. У широкій дискусії в наміченні праці Читальні рішено всіма силами старатися змінити домівку та впровадити голосне читання, котре головне має бути призначене для нововписаних членів-дівчат домашньої прислуги та міщанської молоді.

Не дозволяють на виставу. Виділ читальні „Просвіта“ в Лодині вносив прохання до Сянока на театральну виставу, другим разом на урядження членської забави; однак обо рази безуспішно. А другі роблять забави в школі та витупцюють цілими ночами.

Концерт у честь Тараса Шевченка відбувся у Володзі в квітню ц. р. Люди прийшли з поближких сіл, деякі йшли пішки близько 18 км., щоб лише бути на концерті. Ніхто не жа-

лував трудів, бо місцевий хор під умілим проводом Л. Пелеха відспівав кілька гарних пісень, декламаційні точки відповідно уложені й вступне слово студента Льва Д., як також живий образ викликали в очах привних сльози радості. Всі незвичайно вдоволені розходились до своїх хат, оповідаючи собі свої вражіння та призадумуючися над тим, чому то в кожному селі на Лемківщині не має таких людей, що вели б ось таку культурно-виховну працю. При помочі таких вистав неодному отворилися би сонні очі, не один став би гарним працівником на народній ниві. (В.П.)

Згоріла хата Михайла Балки в Улючі над Сяном з невідомих причин. Виратували тільки худобу, решта спалилася до тла. Господар з родиною остав без даху і хліба в часі передновку.

Бабський бунт, під таким заголовком відбулося гарне представлення в селі Суковате, дочерне Кальниці; аматори вивязалися на пречуд гарно зі своїм роль, проводив у представленні Микола Тхарик, дяк. Дорізд призначено на школу.

Хочете, щоби „Наш Лемко“ дальше виходив стало на 12 сторінках намовте свого знакового, щоб вислав передплату на „Нашого Лемка“, також самі подбайте, щоб й ви не залягали з передплатою.

Важний розпорядок знаходиться у Вістнику Станиславівської Епархії в справі часопису „Дяківський Прапор“. З огляду на це, що цей часопис має протицерковний напрям — сектантсько-більшевицький — звертаємо увагу всім нашим читачам, щоб

оминати цю газету, як шкідливу й недоцільну. Оповістку, поміщену в попереднім числі з огляду на неточне поінформовання Редакції — просимо уважати як не важну!

Наші брати в Складистім вірять, що таки прийде час, коли відновлять у себе часово припинену діяльність читальні „Просвіта“. Також свідомо молодь Малої Ростоки й Складистого задумує заложити Кружок „Відродження“. Щастя Боже!

Через дівчину і шпиритайку один до гробу, другий до арешту. В селі Босько посварився Микола Кушнір, Павла з Іваном Драчом, через дівчину О. К. і в часі сварки І. Драч як сильніший викинув свого суперника з хати дівчини. Тоді Кушнір зачатувався з сокирою на дворі та як Драч вийшов з хати, зарубав його Кушнір в голову, так тяжко, що Драч помер до тижня в Сяноці в шпиталі, а Кушнір помандрував до криміналу. Іван Драч був сином порядних родичів і ніколи не мішався до бійки, натомість Кушнір ніколи не ходив ані до св. Сповіді ані в неділю до церкви — його ремесло бійка й мамона шпиритайка. Та ще не прогомонила ця сумна вістка, як рознеслось по селі, що на колійовім торі між Боськом і Заршином найдено почвертоване тіло якоїсь жінки. Оказалося, що це тіло учительки С. Микулівної, яка через нервовий розстрій кинулась під поїзд. Похоронено її на цвинтарі в Боську при співучасті учительства з Боська і багатьох парохіян того села; хоронив о. декан М. Величко, місцевий душпастир. Мик.

До попереднього числа долучили ми розрахункові перекази. Якщо маєте вже вирівнану передплату, то передайте переказ своїм знайомим і намовте їх, щоби вислали передплату на „Нашого Лемка“. Дальша судьба „Нашого Лемка“ залежатиме від самих наших читачів. Тільки завдяки масовому поширенню й постійним передплатникам „Наш Лемко“ стане на твердих основах і буде виходити на 12 сторінках. — Тому подбайте про нового передплатника „Нашому Лемкові“.

„ЦЕНТРОСОЮЗ“
Львів, ул. Зіморевича ч. 20/22.
поручає мила власного виробу до прання й миття з запахом, мило туалетове (тройкий формат), мило до голення; нитки з власній навивальні. — Занимається експортом: яєць, беконів, фасолі заграницю. Має на складі: штучні погної, насіння, господарські машини і приладдя. — Всі українські Кооперативи на Лемківщині робить замовлення тільки в „Центросоюзі“, Львів, Зіморевича ч. 20/22.

Склад
Народної Торговлі
в Сяноці
поручає
членам, кооперативам
і приватним купцям
споживчі й кольоніальні товари,
насіння господарських рослин
і трав.

Загально-лемківська політична нарада в Сяноці.

Дня 14. травня 1936 р. відбулася в Сяноці заходом Повітового Народнього Комітету УНДО в Сяноці велика політична нарада, в якій взяло участь 184 представників цілої Лемківщини з повітів: Сянік, Коросно, Березів, Ясло, Ряшів, Горлиці, делегати лиського повіту, представники УПР, а саме, заступник голови УПР посол Володимир Целевич та посол др. Степан Витвицький.

Нараду отворив і нею проводив Голова Повітового Народнього Комітету УНДО в Сяноці др. Василь Блавацький, який привітав присутніх, а зокрема представників УПР, зазначуючи, що вони своєю привабливістю на нараді наглядно опрокідують поширювані деякими людьми поголоски, мовляв УНДО виреклося Лемківщини. До президії наради покликані п. Олекс. Гладішовського, голову Пов. Нар. Комітету УНДО в Лиську і селянина Михайла Черепаняка зі Семушової, а на секретарів м-ра Льва Букатовича та студ. Володимира Бровара.

Перший забрав голос пос. др. Ст. Витвицький, який виголосив довший реферат про політичне положення українського народу в межах Польщі, про теперішню українську політику й діяльність Української Парляментарної Репрезентації. Зокрема привітав Лемківщину від УПР та Національного Проводу і запевнив присутніх про постійне живе заінтересування всього українського громадянства та його Проводу справами Лемківщини.

Опісля посол В. Целевич доповнив звіт повідомлення свого передбесідника й обговорив політику влади на Лемківщині й всі лемківські болячки як: справу лемківського букваря, апостольської адміністрації й інші. Зокрема підчеркнув вагу швидких, вірних і точних інформацій про те все, що діється на Лемківщині.

Обох бесідників нагороджено грімкими оплесками, почім розвинулася жива дискусія. Забирали в ній голос: др. Степан Ванчицький, адвокат у Сяноці, Степан Вархоляк з Вороблика Королівського, о. Карло Сальо з Мшаної, студ. В. Бровар зі Сянока, селянин Іван Вільха з Рететова, о. Вол. Худик з Волі Нижньої, селянин Михайло Черепаняк зі Семушової, селянин Федір Сегінь з Репеді, селянин Олекса Середницький з Улюча, селянин Петро Дембійський з Куляшного, о. Петро

Андрейчик парох з Військового, селянин Ізидор Лайкош з Голучкова, селянин Йосиф Щітка з Яблониці руської, кооператор Йосафат Пачовський з Команчі, селянин Іван Малишак з Костарівець, столяр Антін Гоц з Дубрівки Польської, о. Василь Середович парох з Туринська, селянин Василь Качмарський з Бонарівки, о. Михайло Жеплинський парох зі Завадки риманівської, п. Олександр Гладішовський у Тисковій та др. Володимир Каранович лікар у Сяноці.

Бесідники порушували у своїх промовах цілий ряд місцевих пекучих справ і висказували подяку цілої Лемківщини Українській Парляментарній Репрезентації за її дотеперішню діяльність. Бесідники домогалися: щоби наші посли частіше відвідували Лемківщину. Дальше домогалися, щоби УПР поробила заходи в справі усунення лемківського букваря і читанок, в справі усунення перепон при закладанні читалень „Просвіти“, Кружків „Рідної Школи“, „Сільського Господаря“ й інших українських організацій у західній Лемківщині, де їх влада позакривала та недозволює на оснування нових товариств. Рівнож закликали бесідники до масового поширювання українського часопису „НАШ ЛЕМКО“, котрий об'єднує всіх Лемків так на західно-українських землях як і в Америці. Вкінці цілий ряд селян дуже гостро осуджували церковну політику о. Полянського.

На порушені бесідниками справи відповідали або лосли, або провідник зборів.

По дискусії у несприятливості духовенства ухвалено одноголосно слідуючі резолюції:

1) Загально-лемківський Зїзд у Сяноці заявляє, що Лемківщина почуває себе нерозривною частиною одного українського народу й що ніякі міри не вслі її відірвати від українського пня.

2) Загально-лемківський Зїзд уважає Українську Парляментарну Репрезентацію за представницю Лемківщини та одиноко управлену

до заступництва її інтересів і висловлює їй повне довіря та признання за дотеперішню діяльність.

3) Загально-лемківський Зїзд засилає синівський привіт Преосвященному Кир Йосафатові, Епископові Перемиському та стверджує, що до національного й релігійного відродження Лемківщини причинилося головню патріотичне гр.-каг. Духовенство.

4) Загально-лемківський Зїзд домогається зліквідування Апостольської Адміністрації для Лемківщини, а коли це не сталося, обсадження її ідейним греко-католицьким священником.

5) Загально-лемківський Зїзд домогається української мови навчання, українських підручників та українського вчителства у лемківських школах із українською дітворою.

6) Загально-лемківський Зїзд підчеркує право Лемків до набування землі при парцелюванні великої посілости та домогається праці для українських робітників у місцевих промислових фабриках і заведеннях.

7) Загально-лемківський Зїзд прохає Українську Парляментарну Репрезентацію поробити заходи в цілі відновлення окружного суду у Сяноці, поширення його компетенції на повіті березівський та короснянський та прилучення його з поворотом до апеляційного суду у Львові.

8) Загально-лемківський Зїзд визнає Лемків стати одностайно та об'єднано до організування свого життя у рядах українських культурно-освітніх установ та в рядах і під проводом УНДО до боротьби за свої права і за своє національне існування, а цілий український нарід та лемківську емігранцію поза границями Лемківщини просить о якнайдалше йдучу поміч для себе.

По 5-тигодинних нарадах і зложенні подяки ПП. Послам та відспіванні національного гимну, закінчено цей перший Загально-лемківський Зїзд.

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ: „ІЛЮСТРОВАНА ІСТОРІЯ ЛЕМКІВЩИНИ“
Й „УКРАЇНСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ НА ЛЕМКІВЩИНІ“,

з образками, на гарному папері.

Замовлення слати до Адміністрації „Наш Лемко“, Львів, Зіморевича 3.

Поділ господарки на Лемківщині.

Як належить господарити в Карпатах.

Під географічно-господарським оглядом ділимо простір Лемківщини на наступні полоси: **перша Карпатсько-прикордонна смуга**, камінно-гориста, ялова але до обрібки легка, місцями на сподах лепкуватиця неродюча; це простір земель між долиною Ославою, над джерелами Вислока, Вислоки, Білої та між середнім Попрадом. Тут треба також зачислити **другу карпатську полосу** — саме карпатські високі верхи з лісовими пасовищами, полонинами, дикими берегами, вкритими корчами, ялівцем і низькою сосною. Цей простір земель ненадається зовсім до обрібки, такі землі у великих просторах знаходяться на гірських високорівнинах у прикордонній полосі на висоті поверх 400 м. до 700 м., тут навіть овес не вдається. Такі пасторі бачимо від сходу Лемківщини коло Дверника, Берески, Радошиць, Команьчі, Великого Вислока, Мошанця, Дорова, Суровиці, Яселка, Дальової, Цергової, Гирової, Мшанки, Барвівка, Зиндранової, Грабу, Висової, Ізб, Злоцького, Жубрика, Богуши, Руської Королевої й самого західного квіна Лемківщини з Білою-Чорною Водою, Шляхтовою й Явірками.

Ця карпатська полоса, зв. **карпатські полонини**, найкраще надається до випасу молодого ялівнику, волів та овець. На окремих місцях цієї полоси треба розводити ліс, в низинних садити ясені, явори, буки, граби, на висших смереки, ялиці, високопенні сосни.

Третій карпатський обшар — це **поля над берегами рік, річок, потоків і гірських потічків**. Тут найкраща земля, родюча, добра до обрібки, хоч у деяких околицях піскувата й камениста, пр. в Межиброддю, Вільхівцях, Трепчі, Лодині, Улючі, Синеві, Боську, Бонаривці, в довшньому кінці Команьчі, над річку Блхнаркою, що в селі Ганьчовій вливається до Ропи, у Більцаревій, зв. житня рілля з простором поверх 1542 моргів землі; такі скравки доброї землі, прозвані на Лемківщині „грядями” знаходяться майже в кожному селі, однак в дуже малих відсотках, приміром в селі **Вижні Брунари** коло Снітниці, в Гривівщині на загальній 2025 морговий простір землі — ледви 317 моргів надається крім лук, садів-загород на гряди; в **Цеклинській Волі** на 2268 моргів землі припадає на ліс 1257 морг. та заледви 76 морг. на добре видайне поле, цебто гряди; в **Дальовій** на

1050 морг. поля — луки й сади займають 144 морг., писовище 169 морг., ліс 136 морг., решта вівсяна рілля — на гряди можна зачислити найбільше до 27 морг.

Для кращого пояснення видайности й природних прикмет лемківських земель наведемо дуже цікаве явище. Отже — в кожному селі на Лемківщині легко перевести оцінку землі; якщо виждемо на гору та поглянемо вділ, то бачимо: верх гори вкритий лісом — це **лісова господарка**; серед лісів полонини, пасовища-пасіки — це **годівельно-випасова господарка**; узбіччя гори яруги вижолоблені продовж віків спади вкриті кущами й листовими деревами — це найкраща полоса до штучного — цебто плянового залісування — отже **пляннова лісова господарка**, дальше бачимо вузькі загінчики на ріллях, піврільках, третилах, четвертинах і вертанях — це вже збіжева господарка — по більшій часті **вівсяно-пашня господарка**; ще нижче також у загінчиках, хоч деколи вже й на кращому — ширшому клаптику ріллі засіяні другі гатунки збіжжя як багатий овес, ячмінь, жито й пізна яра пшениця — отож **полоса збіжевої господарки**; відтак приходить **окопово-сівна господарка**, тут на найліпше справлених і виправлених ріллях садять бульбу, сіють горох, біб, фасолу, вику, сою й другі мотилькуваті насіння — вкінці невеликий простір займають на рівних місцях гряди т. зв. **найкраща пшенично-буракова господарка**, тут сіють пшеницю, оркш, коноплі, лен, соняшник, різні зела, садять бураки, капусту, помідори, чосник, цибулю, й другі шляхотніші городовини. Між цією полосою й окопово-сівною знаходяться луки-сіножати — **сіно-**

жання господарка; при хатах і господарських забудованнях маємо сади, огороди, цвітні садки, пасіки — отже це буде **садівничо-пасічнича господарка**. Ще лишається — може найбільший на цій Лемківщині — простір неужитків, неуправлених — незасаджених берегів, скравків поля при ровах, дорогах, шляхах — це **занадбана дика господарка**, однак при відповідному догляді й використанню ця полоса занадбаних земель могла би дати великі користи кожному селю.

Такий самий поділ можна приміняти до цілої Лемківщини, йдучи Карпатами від Сяну по Попрад — в напрямі північно-західної Лемківщини.

І тут побачимо найперше при кордоні зловж цілих Карпат **лісову господарку**, другу з черги **годівельно-випасову господарку**, пізніше ближче рік, над ріками й на високорівнях **вівсяно-пашню полосу**, дальше полосу **збіжевої господарки**, що повільно міняючи положення переходить в доли — або на так зване західне надсянське Поділля **пшенично-городовинної господарки**.

Цей поділ наводимо тому, щоб належно пізнати лемківську землерілля, та пізнавши її — відповідно її оцінити, а практично-научна оцінка вкаже нам способи використання всіх прикмет карпатського підсоння й примінення кращих нових способів обрібки, посіву, вихісновання кожного загінчика ріллі та забезпечення нам кращих доходів, урожаїв — врешті загального добробуту.

У чергових числах будемо окремо пояснювати кожен господарську полосу враз з усіма ділянками належного вихісновання й обрібки ріллі. Наша земля не дасть нам гинути, але мусимо знати, як її використати.

Юліан Тарнович.

— 0 —

ПРИМІР ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ.

Дня 10 травня ц. р. відбулося весілля Гучка Петра з Євою Шудлик, свідомих громадян і членів читальні „Просвіти” в Загутині. При кінці весілля присутній гість Михайло Бедзик, господар читальні в Загутині, виголосив кілька слів про значіння „Рідної Школи” з зазивом зложити добровільний даток на „Рідну Школу”. Збірку передала Федчаківна Катерина. Зібрано 3.04 зл. Гроші зложено на руки Михайла Цапа, котрий після їх де слід. Це перша збірка при такій на-

годі в Загутині й в його околиці, тому треба з цього похвального діла радіти, бо якщо хочемо дочекатися кращого завтра, то конечно треба піддержувати рідні установи; тільки єдність, згода, освіта виведуть нас до кращого завтра. Рівнож звиваємо братів Лемків так села Загутиня як і дооколичних сіл, щоб при всякій нагоді пам'ятали замість на п'ятику по весіллях і хрестинах, зложити гріш на рідні цілі. Новоженцям бажаємо щастя й гарзду!

Друзьби.

Зїзд представників Українських Обласних Музеїв у Сяноці.

Українські обласні Музеї, розвиваючи пляново свою цїтну діяльність, уладжують щороку зїзди, по черзі в осередках обласних Музеїв в цілі ознайомлення себе зі здобутками річної праці та виготовлення напрямної праці на слїдуючий рік. Саме цього року зїзд відбувся у Сяноці в Музею Т-ва „Лемківщина“, в часі Зелених Свят, цебто 31/5 й 1/6.

На програму зїзду складаються слїдуючі точки: у дні 31/5 ц. р. год. 15, привіт господарів і доповідь про Лемківщину, офіційне відкриття з рамени Комітету, прочитання протоколу з попереднього зїзду, звіт Комітету з загальної праці, звіти музейників з місць, на-

мічені внески для Зв'язку Музеїв у Польщі, дискусія й внесення, та 2 відчити: Д-ра Я. Пастернака — „Преїсторія Лемківщини“ і Д-ра Ф. Коковського — „Над джерелами Ослави“. Дня 1/6 ц. р. відбудеться рано науково-дослідна поїздка до замчища в Мимоню. Крім представників українських обл. музеїв, беруть участь також і наші львівські музеї, цебто їх представники У склад Комітету входять: Д-р І. Свенцицький Д-р Я. Пастернак, Д-р М. Драган, Д-р В. Кобільник та проф. Лев Гец. Бажаємо Зїздові в його праці якнайкращих успіхів. Поблизьке громадянство з Боськи й Синєва прохаємо помогти нашим дослідникам у праці на Мимоню.

Ревна праця все кінчається бажаним успіхом.

ВЕЛИКЕ ТОРЖЕСТВО У ВІЛЬХІВЦЯХ БІЛЯ СЯНОКА.

(Допис).

Село Вільхівці, над правим берегом Сяну заслонене від півночі й сходу мальовничим вінком зелених гір, при битому гостинці до Сянока (2 км.), уквітчане садами і гарними біленькими хатами з пречудним отвореним видом на срібнолентий Сян і Сянік, наче східне передмістя Сяноку з шляхоцкими назвискими селян як Лісовські, Познанські, Галицькі, Скобельські, Міхновські й другі, святкувало небуденне релігійне свято — 10-дєвну (від 3.—12. травня) місію, яку давали ОО. Редемптористи з Тернополя: о. Ігумєн Порождко і другий о. Якимович. До приходу молодого ревного й ідейного душпастиря, теперішнього пароха о. Івана Підгарб'я, Вільхівці були доменою кацапства. Вплив сянїцьких кацапських вожак недобитків — які тішаться великими симпатіями — на шкоду Українцїм — можних панів Сянока й які одинокі дають напрям церковній на жаль політиці експериментальній цілої нещасної Лемківщини, заробили тут багато шкоди і моральної руйни в душах деяких збаламучених, а добрих і чесних Вільхівчан малоземельних — живучих до недавна з праці у фабрїци вагонів, нечинної тепер у Сяноці. Вплив фабрично-робітничого елемєнту і жидївства сянїцького знайшли податний ґрунт і почву на тлі безробіття і загальної нужди мешканців села задурманеного від давна кацапщиною як розкладовим і ганґринуючим елемєнтом під комунїзм і сектанство (суботники). Виполоти

бурян безвіря сектанства і комунїзму у своїх парохїян через 4 роки свого душпастирювання ревного, тихого, муравлиного було не під силу самому о. парохові молододу. Читальня Качковського і старий кацапсько-русофільський консерватизм старшої генерації, стало паралїзували працю церковно-народню о. Підгарб'я. Але він взявся уміло і по батьківськи до праці над вихованням молодого покоління, до дітей шкільних і поводи зєднував собі симпатїю у них, а через них у їх матерей; зачав робити переломи над „Переломами“ в рядах і душах молодого покоління парохїї і треба сказати з деяким успіхом, бо підготував ґрунт під місію. — Решта, що дав би Бог — може зрєбили наші золотоусті Місіонарі своїми переконливими і зі серця і душі пливучими проповідями. Місцевий нарід як і зі сїл Биківці, Залуж, Війське, Заславе, Загір'я, Залутинь, Сторожі, Дубрівка, Трєпча і Межибїрїд масово брав участь в місії і з запертим віддихом слухав духовної науки. Масові сповіді і святі Причастя це німі але наглядні свідки навертання на правдиву Божу путь. — Вершком св. Місії це величавий похід взїрцево зорганїзований ОО. Місіонарями, многотисячнї маси нашого народу з хрєстом вулицею Вільховець аж на болоння Сяну під мостом і назад до церкви продовж 2 км. в недїлю дня 10 травня при гарній сприяючїй погодї, це справді трїумф Христа над російським комунїзмом та сектан-

ством, 36 Хрєстових прапорів, 8 священників Українців сусїдів, що помагали сповідати з о. дек. Цегеликом на чолї, з мєльодїйними церковно-народнїми піснями зробили без сумнїву велике вражіння так на місцевих людей як теж на глядачів зі Сянока на мості. Свята Місія мала повний успіх, а о. парох моральну нагороду за свій труд і працю, бо час Місії у Вільхівцях — це час відродження парохїї до нового хрєстиянсько-католицького життя — це час пробудження народнього українського духа з часів декана і пароха Вітковича з Яворова, якого тїнні останки спочивають під камінним пам'ятником біля гарно розмальованої його старанням в українським дусї вільховецької церкви.

Цього відродження й успіху зі серця бажаємо з посвятою працюючому о. парохові, а ОО. Місіонарям — за їх чудові проповіді щире Спаси Бог. — Учасник Місії.

З ПРОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ.

Аматорський Гурток при Кружку „Сільського Господаря“ в Вороблику кор., відіграв в квітню ц. р. двї комедїї: „Турецькі Старости“ і „Семе не кради“.

Саля в громадським домі була битком набита громадянами обох Воробликів і Лядина. Аматори вивязались зі своїх роль вповнї задовляючо — оплескам не було кінця...

Обсада „Турецьких Старостів“: М. Палиця (Клим), М. Копчаківна (Мотря), Марїйка Копчаківна (Ориєса), А. Тупяківна (Уляна), Семен Олексяк (Петро), Д. Костельний (Улас), М. Копчак (Панас), Н. Вархоляк (Степан), М. Войнар (Демид), І. Вїйтик (Терешко), Р. Романчук (Шинкар) і Ст. Копчак (Свирїд).

„Семе не кради“: Р. Романчук (Мотьо), С. Пельц (Сура), Вл. Кончак (мале жидєня), П. Турковський (вїйт), Т. Костельний (Семен), С. Олексяк (Тарас), Ст. Копчак (Танаско), П. Каршневич (Іван) і Ос. Буряк (циган).

На літо, Ам. Гурток підготує „Іхав стрїлець на вїйноньку“.

Чмєлик.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.

Шановні Післяплатники! Звиваємо Вас скоро вирівняти свої довги за побраний часопис. Таке зволїкання вплат є недопустиме, бо поно руйнує наше видавництво, що тепер якрав мусить змїцнити свою діяльність з огляду на дальший московський і большевицький наступ на нашу Церкву й наш народ.

Братам у Заморській Країні.

„Ти віддав нас на погорду сусідам нашим і на посміховисько тим, що кругом нас. Зробив нас поговоркою між народами, щоб люди хитали головами.“
(Псалом XLIII).

Ми будемо посміховищем? Люди будуть хитати головами? О, ні! Того не буде. Ти Боже ще зовсім не покинув нас. Ти дав нам нову заповідь. Заповідь любови. Вона є підвалиною наших змагань за краще завтра. Вона лучить серця усіх братів свідомих Українців. Любов, це золота ниточка, що вяже чесно-го чоловіка навіть на віддалі моря з Рідним Краєм, часто осолоджує йому час злиднів і спонукає думати про своїх нещасних братів. Ця любов проявляється не у пустих фразах, але у дійсних вчинках. Тож наші Брати з Америки не забули про оплакване становище односельчан Лемків з Пантної, Горлицького повіту. На заклик Пантнян вибрали вони зараз комітет. У склад комітету увійшли:

В. Лепак — голова, Михайло Тарбай — касієр, Андрій Бископ — секретар; заступники: Ст. Лепак (старший), І. Павлик і Мих. Унія. Він займався збіркою. Жертводавці: 69. Ук. Роб. Союз 50 дол.; братство св. о. Николая 10 дол.; Михайло Унія, Кость Унія, Явкіля Бископ і Анна Шкирпап по 5 дол.; Іван Базарник 3 дол.; о. Ст. Побуцький, Андрій Бископ, Іван Павлик, Іван Лепак, Ст. Лепак (молод.) і Мих. Ежвак по 2 дол.; В. Лепак, Ю. Вольняк, А. Бископ, С. Лепак (страший), М. Тарбай, Ст. Тарбай, Юстина Гутер,

Ст. Глива, Юлія Голиборода, Антонина Тарбай, Марія Тарбай, В. Базарник, Я. Підлипчак, І. Тиханич, П. Смарж, А. Висовський, М. Клімчевич, Онуфер Баран, П. Шевчук, І. Комарницький, І. Дрончак, І. Намісник, А. Вільчинський, Ст. Чарамянський, І. Бігуняк, Р. Мозоля, Т. Іванечко, М. Мовчан і М. Вольняк по 1 дол.; А. Герлянович, М. Семаницька, Г. Оленків, І. Марджинський, Гр. Качаняк, І. Коковський по 50 цент. і Ан. Фалат по 25 цт. Разом зібрано 127 дол. і 25 цт. До Пантної вислано 100 дол. Комітет працює далі для загального добра.

Щиру подяку складаємо вам працівники на національній ниві, Брати односельчани. Ви линете душею не лише до наших гарних гір, чудової лемківської природи. Ви полюбили цілим серцем Велику Руїну, свою Батьківщину.

Брати! Будьте непохитні. Памятайте, що ми дочасні, а славна Україна вічна.

Пантнянці не змарнують Вашої граці. При допомозі Вашої матеріальної допомоги розсвітитимуть зерно правди, ширити просвіту.

„Боже заплать“ Дікуємо Вам ще раз щиро. Коли всі й завжди будемо собі з любов'ю помагати не приспить нас жадне лихо, ніяка не доля. Тоді: „...мати усміхнеться, заплакана мати!..“

І оживе добра слава,
Слава Україні
І світ ясний невеличкий
Новий засіє...“

(„Посланіє“ Шевченка).

Виділ Кооператив у Пантній.

ПАМ'ЯТАЮТЬ ПРО ЗАСЯНСЬКИХ БРАТІВ - УКРАЇНЦІВ НА ЛЕМКІВЩИНІ.

Кружок Католицької Акії Української Молоді в Церковних Бринцях, коло Вибранівки переслав через Адміністрацію „Українського Юнацтва“ у Львові на допомогово-освітні цілі Лемківщини квоту 20 зол.; гроші передано до Адміністрації „Нашого Лемка“.

Відчити з рамени Кружка „Рідної Школи“ у Сяноці. Дня 10 травня ц. р. відбулися 2 відчити на тему: Завдання „Рідної Школи“, зі спеціальним углядженням про значіння дитячих садків, а це у Прусіку у новооснованому Кружку „Р. Школи“ реферував Голова К. „Р. Ш.“ Д-р Степан Ванчицький та в Дол. Сотореві реферував Мр. Лев Букатович. Рішено докласти всіх старань, щоб у них селах уладити дитячі садки.

Новосільці — Кобзареві. Дня 10 травня ц. р. відбувся заходом чит. „Просвіта“ у Новосільцях концерт у честь Тараса Шевченка. Прегарно виведні всі точки програми вказують на те, що багато праці в її виконанню вложив місцевий парох о. Степан Менцінський, а це в ролі голови читальні й диригента хору. Щертв виповнена саля, свідчила про культ. освітний позем села. На концерті було рівнож багато до-околичних гостей. Честь Вам Брати з Новосільців!

Хочете стало мати свій власний часопис — присилайте передплату!

Серед ночі.

„Гей, а мій газда гультай, —
Гей зорівку він все пе,
Як приде до дому —
Ой, то мя бе, то мя бе...“

(Лемківська співанка).

Грримм... грримм... грримм!... — деміков Фесько Гуркачів колінами й п'ястукіми до дверей, аж ся заліпи одривали зб'шкін. Дурков і проклиннів на чім сьвіт стбїт, аж му зо злости гамба назіпак перебакярилася.

— Отверяй раз-два двір старе холеро, бо як ні — то тя зараз на шматки розорву. Ти звапало собача, мерзенице якаси, то ти си мислиш, же я маю сім годин під дверями стояти? Почкай, ти мя іщи попамяташ, як ся дістанеш т мої руки!

— Йой карбонько Божа! Юш мі конаец приде з тим пиячиском. Вічні висіджат в ного Шідляга і хлече шпіритайчиско, а як прилізе до-

мім, то такі бревєрї вироблят, же мало ся не зндит. О-о, тепер гас приліз п'яний і гримцїє до дверей, як — нех му пек!

То так Євка бесїдувала сама до себе, як ішла двері отверяти. Одсунїла засуву, а сама в ногі, — хотїла втїкнути на другі двері.

Еге, почкай си! Перед Феськом то не так втїкнути — як ся кому здават. Він, як ино розпїстїт свої кольцаби, то на місци зтмат. Може Євка зробила з п'ят кроків, а він скочив зо два рази і юш ей має в руках. Хопив за волося, сїпнув так, аж ся завернїла і зараз: трїс, трїс, трїс, по за вуха; ино їй голова хляпкала з бока на бїк.

— Йой, йой, йой!... Та за што?...

— Іщи ти нерехт? Іщи будеш до мене пау роздзьявляти? То, на маеш іщи раз, іщи раз і іщи раз!

— Йой, люденькбве Боскі — ратуйте! Та штбм ти видна, за што мя так кагїєш? У-у-у...

— А-а, маеш! Жибис памятава, жибис знїва, як маеш газду шанувати. На! На!...

Докаль бив рукамі то рукамі, а потїм копав, як яку звїрину. Як ей натовкся тїлько, што сам хотїв, хтоди ей пустив.

Вилетїла на двір. Г вухах їй шумїво-гїнчаво, а тїво пекво, якби го огнем обсіпов. То од Феськових т'ястуків і копняків так.

Вїтер розмервив їй волося, пїрвав висїпаной і повнос го деси межї пвоти.

— Пташки на гнїздо го позбєрают. — подумала си й до сусїда пішва ночувати.

Тепер Фесько з бїтїсками зачинат „командєрувати“. Він свужив при воську іщи за небїщика цисаря й то не дебуд, ино аж г Відни. Навєт дістов мїдаль — з чистої мїди — за файной справування і до гнес ховат го в скрини. Він іщи єгзерцирку добрий памятає і як

Шукаймо правди й краси в українській літературі.

„СЛОВО О ПОЛКУ ІГОРЯ“.

Окрайне положення нашої землі, що її доля покляла на грані двох світів, Європи й Азії, мало для неї дуже болючий наслідок. Наражена на залив диких, степових орд, що їх раз-у-раз викидала зі свого лона Азія, Україна мусіла безнастанно кривавитися в боротьбі з ними за своє незалежне існування. По черзі приходили Авари, Хозари, Печеніги, Торки, Половці, Татари. Кожній свій крок значили згарищами людських осель, кровю й трупами мільонів українського населення. Де ще недавно цвіли сади, шуміли лани, кипіло повним розгоном життя, там після кожного такого нападу лишалися завмерлі пастарі, на яких жирувало гайвороння.

Нічого дивного, що це відвічне лихоліття українського народу нашло свій відгук в його мистецькій творчості. Часті походи українських князів, що загаялися далеко в степи й громали кочовища степовиків, мусіли найти свій відгомін і в письменстві. Вправді до наших часів небагато доховалося пам'яток давньої української літератури. Вони загинули за віками, бо з упадком української держави в нікого не було спеціального інтересу їх зберегти. (Чужинці дбали про збереження пам'яток своєї культури). До наших днів переховався тільки один твір та за те мабуть найкращий, що називається:

ино приде в ночі п'яний, то зараз „командерує“ гітисками.

І тепер ино пустив Євку, то зараз до гітисків загердєков:

— Авф! Буде муштра!

На таку команду, шиткі одразу позривалися: Васько, Іван й Андрій скочив з пеца, а Магда й Марина з вави. Шиткі поставали коло стова. Фесько „командерує“ — аж ся курит: то на право, то на ліво, то падати каже, або скакати; страх што видумує! А все му дашто недобда.

Тоди бере до рук ремін парит і гараче шитких так, што аж страх позирати. Потім гет на двір виганят. Дітиска до сусідів ідут ночувати.

А на другий ден сусіди бесідували:

— Чулисте? Фесько знов „командерує“. Шибиняк!

— Ба, то шиткой того проклята шпиритайка робит. — повідали друі.

Петро Попередній.

„Слово о полку Ігоря, сина Святослава, внука Олегового“.

Темою „Слова“ є похід князя Ігоря на Половців. Половці, це степова орда, що прийшла на Україну з Азії в 1061 р.

Першим наскоком поконали вони князя Всеволода, а в 1068 р. побити трьох Ярославичів над рікою Альтою та страшно пограбили українські землі по обох боках Дніпра. З того часу з горою півтора століття шарпали вони раз-у-раз Україну. Українські князі повели при кінці XII. віку однозгідний виступ, ширшезакроену протиполовецьку кампанію. Вона почалася з невдачного походу половецького хана, Кончака на Україну в 1184 р. Українські князі не то що його прогнали, але запустилися в половецькі кочовища та сильно їх попустишили. В липні того самого року пішли українські князі походом на Низ і за рікою Орелею розгромили Половців, набравши багато добічч і полону. Героєм походу був кийвський князь, Святослав. До неволі дістався половецький хан Кобяк, що „упав навколішки в городі у Святославої гридниці“.

Не міг подарувати такої зневаги Кончак. Весною 1185 р. рушив у друге на Переяславщину, але зновже розгромили його біля Хорола українські князі Святослав та Рюрик.

Воєнне щастя й блискуча слава, що нею нераз вкрився кийвський князь Святослав, спонукали інших князів пошукати й собі щастя, слави та добічч на половецькому полі.

В квітні 1185 р. чотирьох молодих українських князів: Ігор Святославич, князь новгородсіверський, Всеволод, князь трубчевський, Володимир, князь путивельський і Святослав, князь рильський, рушили проти Половців у степи. Цей саме похід ляг в основу найкращої перлини українського письменства, що дійшла до нас із княжих часів.

Починається „Слово“ з надхненного заспіву:

„Чи не добре булоби нам, браття, Старосвітським ладом заспівати Про лидарський похід, про завзяття Князя Ігоря?“.

(Переспів Б. Лепкого.)

Відтак згадує поет про великого співака вічного Бояна, що то помянувши невзгодні часів минулих, пускав десять соколів-перетів на стадо лебедине струн та співав пісню то про старого Ярослава, то про

Сміливого Мстислава, го про гарного Романа Мстиславича.

Нещасний похід попереджає зловіщий знак — соняшна затьма. Та проте не злякала вона Ігоря. Гордо мовить князь до своєї дружни:

„Браття годі!

Лучше згинемо всі у поході,
Лучше зложимо голову в полі,
Ніж будемо каратись в невлі.
Відітнемож ми коні з припону
Й помчимося до синього Дону,
Щоб шеломом води там зачерти,
Або копе зломити, й умерти“.

(Переспів Б. Лепкого.)

(Докінчення буде).

Моє родинне село.

На горбочку старенька Церковця,
Коло неї дуб високий —
Тут я пізнав Бога любити,
Матінці Божій у дарі цвіти приносити.
Понище в садочку моя —
Рідна хатина,
Вона мені любя —
Як ціла Лемківщина.
Не знаю чи, де краще —
Як тут, де я родився;
Де я бігав з школяриками
По широкім вигої.
Тут мене мати навчала
Рідний край любити;
Вона мені вказала
Шлях, щоб не смів блудити.

Теодор Яворський.

Надіслані книжки.

Володимир Лопушанський: „САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ“. І частина драматичної трилогії — Чорна Коліска. — Видавництво „Українська Культура“, Львів, ул. Домініканська 11. І. п. Це черговий випуск театральної бібліотеки „Української Культури“ під ред. А. Чорніти та разом перша того рода пєса, що виводить на сцені родинне життя в кріпацькій хаті Шевченків і підсвідому туту 9-літнього Тараса за вилєляннями в своїй дитячій душі козаками-местничами, які мають повстати з могили і воскресити Волю України.

Вона ще й тим цінна що в 13. яві (стор. 14—16) старенький дідусь разом з онуками молить Господа, щоб дав силу терпіння знущання та визволив поневолену Україну з московського ярма.

Кожний Аматорський Гурток на Лемківщині повинен виставити на своїй сцені цю вартісну й освідомляючу пєсу.

Евген Гринишин: КРИВАВИЙ ЗБРУЧ. Перемишль, 1936. В-тво „Самотужки“, стор. 45. 16°. Збірка 10 нарисів з сільського побуту, з війни та трагічні моменти з большевицького життя. Ціна книжечки 60 гр.

Антін Лотоцький: ІСТОРИЧНІ Оповідання. Львів, 1933. В-во „Світ Дитини“, стор. 64, ціна 60 гр.

Олесь Чмелик: БОГДАНЧИК-ПУСТИНЧИК. Львів, 1935. В-во „Світ Дитини“, стор. 44, ціна 40 гр.

Замовляти в Адм. „Нашого Лемка“.

Присилайте дописи і вістки, що діється у Ваших сторонах.

Правдива пригода.

Дивні, не раз дуже дивні пригоди приключаются людині, але такої пригоди як саме раз мені трапилася — ще мабуть ніхто не мав.

— Був срірий, мрячний вечір. На небі ні одної зірки не було видно. Чорним покривалом нависли хмари над землею. Всюди царила тишина, понура, непривітна.

Повільно ішов я селом, з напруженням вдивлявся у вечірню темноту. Та коли я опинився біля Семенової хати, то побачив таке диво, що хіба в кошмарних снах можна його побачити. Зі землі підвелася якась чорна великанська постать, випрямилася і простягнула здоровенні лапи.

...Чалап — чалап...

Це вона, ця чорна постать — поступила ногою раз й другий і опинилася біля мене.

Злющими вогниками горіли її погані очі, витягнула лапи; хотіла зловити мене в свої обійми.

Я подався взад, — постать, ще скорше за мною. — Ов погано! Вже досягає мене лапою. Вмить метнувся я у бік, під ногами знайшов камінь, хопив у руку, замахнувся і бах! — в самі груди поцілів чорну постать.

О диво! — Камінь наскрізь перелетів через її груди, а вона навіть не захиталася, лише з її лаші вирвався пронизливий регіт. Відтак забелькотала:

— Гов панцю! Каменем хочеш зі мною боротися? — Гі-гі-гі... така зброя — до нічого; сам бачиш, що її не боюся. Гі-гі-гі!...

...Що за диво? — Це певно буде якась столітня відьма, зі залятого замку. — подумав я і крикнув:

— Хто ти?

А вона мені бундючно відповідала:

— Я селянська біда!

Еге! Трохи прояснилося мені в очах, бо вже бодай знаю, з ким маю до діла. — Зачинаю з нею по доброму балакати:

— Всеволодна володарко бідо! Коли вже довело нам стрінутися разом, то позволь по щирости поговорити з тобою. Скажи — будь ласка, — що ти тут робиш у селі?

— Гі-гі-гі, що за немудре питання. — Що я тут роблю? — Хіба ж сама моя назва: „я селянська біда“ — не вистарчає тобі?

— Ну, хай там! Але чому ти так немилосердно вхопилася села? Чому не підеш собі до міста, не візьмешся там... ну, хоч би й до жидів? О-о, там чимале поле мала б ти до попису, бо в жидів кишені тугенько

набиті, тай черевка в них гарні вирости.

— Ого, ти думаєш, що я сама цього не знаю? — Добре знаю! Але я жидів боюся.

— Ов аж так! Чогож?

— Еге, бачу: тягнеш ти мене за язик, але нехай! — зібралася мені на щирість, то й все тобі розкажу. Слухай. — З жидами то трудна справа; до них я ніяк не можу добратися, бо в них є така зброя, якої я боюся й перед нею утікаю.

— Що ж то за зброя? — счудувався я. Та-ж перед хвилею ти казала, що камене не боїшся, то й друга зброя мабуть теж тобі не страшна.

— Є, є, така зброя, якою мене можна прогнати. Хочеш знати яка?

— То спокійно слухай: Жиденя, як іще мале, то його вже вчать: читати, писати, рахувати... Як воно підросте, то знов інші науки побирає; тоді вчать його: „гешефти“ провадити, одности триматися, свого шанувати, обстоювати за своїм, „гоїв“ дурити, шпіритайкою їм голови за туманувати...

— Ой так...

— Ну, певно, що так! Бо чи ти бачив коли п'яного жиди, щоби він перевертався десь під плотом у болоті? — Знаю, що напевно ні! О, вони за мудрі на те, щоб отрую жльопати; це тільки „гоїв“ хочуть тим ущасливити. — А коли б мені часом десь удалося зловити жиди в свої обійми, то він наробить стільки крику — „гевалт“ — у, що зараз всі почують та прийдуть йому на підмогу. А з гургом, де одність, де серця одним бажанням горять, де мізги одною думкою палають, що зробилю, — га? — Нічого. Тепер ти догадався яка то зброя, що я її боюся? — Це свідомість й одність.

Тут в селі, того всего немає. Тут як одного бють, то другий сміється в кулак, ще й каже: добре йому так! Тут такі люди затуркані, що могу з ними робити, що тільки хочу. Я тут правдива пані-володарка, бо люди не знають, як зі мною боротися. Аж сама дивуюся, що вони такі темні, — від дитинства не хочуть учитися. Подумай лише: у селі, то змалку такому Івасеві, Митрусеві, чи там Петрусеві кажуть: гусей пасти, пізніше телят, ще дальше — корови. Он тоді такий синок учиться таких наук: як яйце вкрати, файку закурити, комусь каменем голову розбити, — от хоч би й ти тепер — каменем до мене бухнув. — Як такий синок вже на па-

рубка виросте, то до грубших річей забирається. Він з комори збіжжа витягне, зі стайні курку і так дальше, щоб тільки вдалося. За те він собі горівки купить, добре впенься — аж носом землю буде рити, порядно ножем когось поріже, в ночі по селі буде викрикувати, — бо він парубок! До науки не візьметься, бо деж би він собі тим голову морочив.

І так мене молодість Івася, вже господарем Іваном зістав. Зачинає господарити, а властиво капарити, бо деж би він порядно господарити навчився.

Тут біда, ще ближче приступила до мене і аж закричала:

...Ой-га, ще мало того всего! Скільки тут ненависти, суперечок, процесів... Чи мало таких, що на своє рідне плюють, в чужих ласки забігають, ворогам до ніг падають, а рідного брата на шибеницю повіли би. Які погані звичаї тут вкорінюються, та привички. Просто голови люди потратили і ріжним баламутам-киринникам дають себе за ніс водити. Нарікають: біда в нас, біда! — а самі тягнуть мене до своїх хат...

...Ага! Ще одно забула би тобі сказати. Знаєш, декуди починаю стрічати щораз більше таких людей, що до рідних книжок і часописів заглядають та черпають звідтам знання. О-о... того то я боюся, бо як люди змудріють, — то я тоді мушу забиратися геть зі села.

...Фу-фу-фу... потягнула біда своїм носиськом і заверещала:

— Ой, та й від тебе заносить тим книжковим духом, а я дурна, так розбалакалася перед тобою!...

Сказавши це, вихром пігналася поміж темнотою окутані хати; я сам зістався серед дороги.

П. Попередний.

Моя рідна хатина.

При дорозі садочок,
Доокола огорожа,
В середині рідний дімок
Пишається наче рожа...

У хатині віконця,
Стіни гарно вибілені,
Під вікнами грядочки
Квіточок, безліч зелені.

В тій хатині я виростила,
В ній любий світ пізнала,
Й тішуся нею, як весною
Ластівочка мала.

Гануся Тупяківна.

Належитість за передплату, за книжки, збірки на культурно-освітні цілі слати все на адресу: „Наш Лемко“ — Львів, ул. Зіморевича 3.

ЯК НИЩИТИ ГУСІНЬ НА ОВОЧЕВИХ ДЕРЕВАХ.

До глиняного або злізного посуду набрати трохи розпалених вугликів. На ці вуглики дати потім трохи смоли та дві часті сірки (кінської); від того дуже курить. Цим димом окуривати знизу свочеві дерева, нападні гусіню. Окуривання треба переводити в дуже тиху погоду. Ще краще прикріпити посуд до довгої тички, щоб краще окурити дерево. Більша частина гусіні скоро падає, а та, що лишається на дереві — твердне та гине. На такі роботи не треба жалувати часу, бо це вернеться сторицею з овочами.

НЕ КУПУЙМО ЦЬОГО, ЩО САМИ МОЖЕМО СОБІ ЛЕГКО ЗРОБИТИ!

Подаємо дуже добрий та дешевий спосіб, як виробляти чорнило до чоботів, пасту до черевиків та шевський віск. Щоб одержати добре чорнило (шварц) до чоботів, до упряжи, до пасів, треба купити в складі фарб 10 дкг англійської саджі та 40 гр., 5 дкг терпентини (на полиск) за 8—10 гр. і 5 дкг пчільного або земного воску.

В посудину кладемо віск, топимо його на прикритому вогні (щоб не заплівся), до розтопленого воску вливаємо терпентини та разом вимішуємо. Окремо в 1 л. води заготовлюємо сажу (може бути також сажка з комина, але з м'яккого дерева — липа, осика, тополя, сосна) та цю гарячу рідину зливемо до розтопленого воску з терпентином — вимішуємо добре та напозняємо відтак окремо до цього зладжені коробочки, тощо пуделка.

Знову на 1 кг. доброї пасти треба 1/2 кг. доброго машинного олію (за 30 гр.), 25 дкг. рицинового олію (за 50 гр.), 15 дкг. воску (за 15 гр.), 5—10 дкг. терпентини (за 10—15 гр.) — залежно від цього, яку хочемо одержати пасту — до білої не треба саджі, до жовтої додаємо 2 дкг. жовтого порошку (за 5 гр.), до чорної 5 дкг. англійської саджі. Це все заварене на вільнім вогні (але прикрито!), наливаємо в порожні бляшані коробки, пуделка з пасти та якщо здремо фірму на пуделках — вільно такі зужиті пуделка — тепер заповнені нашою пастою, продавати.

Шевський віск робиться зо звичайного воску — по перетопленню буде жовтий — або чорний, як до

перетопленого воску докинемо дещо саджі.

Безперечно, що такі вироби будуть кращі та певніші, не буде так шкура у чоботях тріскати, паси, упряж буде чиста, м'яка, не буде вигнівати та випікати коней.

Направду шкода кожного сотіка, виданого в жидівські руки.

Уживайте лише

знаменитої цикорії „ЛУНА“, здорової підмінки кави „ПРАЖИЇ“ і солодової кави „ЛУНА“, виробів Української Кооп. фабрики „СУСПІЛЬНИЙ ПРОМИСЛ“ Львів XV., вул. Церковна 2.

ПОВЕСЕЛЬМОСЯ КАПКУ.

НАШ ДІТИ.

— Івасю, уважай, чи нема з твоїм яблуком хробака: бо можах його легко зісти.

Івась: Е, най там собі хробак сам уважає, щоби я його не зів.

— О—

— Татусю, термометер впав.

— Багато?

— Ні не багато, яких півтора метра, але розбився.

— О—

НЕВДОВОЛЕНИЙ ПАНОК.

Панок з фільварку послав свого сина до школи, накладав на школу великі суми грошей, але син не хотів вчитися.

— Гай, гай, — кілька то корів пішло вже на того бика та годі вивести його в людей — нарікав панок перед сусідом.

— О—

КАК ТВОЯ ФАМІЛІЯ.

До адвоката в Горлицях прийшов селянин зо села в справі свого майна. Адвокат, знаний руснак питає газду: Как твоя фамілія?

Газда лише здвигнув раменами, бо не знає, що адвокат хоче.

Це озлобило гадуката, тому репетує: Как тебя на імя? Ну!

Газда: А как тобі на голову!

— О—

У Старому Санчі на Лемківщині збанкрутувала велика фабрика кожухів, що zatrudнювала 100 робітників. І знову буде більше безробітних.

Рідношкільна нарада.

Рідношкільна нарада. Кругок Р. Ш. в Сяноці на празах Повітового Кругка, уладжує в дні 29 травня ц. р. о год. 10-ий у салі Народного Дому (біля Нар. Торговлі), рідношкільну нараду з програмою про виховання молоді, організацію „Р. Школи“ та дискусією. Побажанням булоб, щоби на нараду кожне село, кожне Товариство вислало своїх відпоручників та ближче заінтересувалося рідношкільними справами.

— О—

Театральна вистава в Явірнику. Новооснований Кругок „Рідної Школи“ в Туринську, починаючи свою працю, дав уже кромі театр. вистави у себе також і три комедійки у Явірнику, а саме „Сатану у бочці“, „Свідки“ та „На перші гулі“. Є це перша театральна вистава у Явірнику! Сподіємося, що незвичайно добра гра аматорів туринського гуртка „Рідної Школи“ заохотить також і свідомих громадян з Явірника, що вже у короткому часі оснують також у себе Кругок „Рідної Школи“ Зважимо, що мимо великих ріжних перепон, сая була виповнена по береги гостями, які з вдоволенням провели той час на приємній мрезі.

Всі письма й листи адресуйте: „Наш Лемко“ Львів, Зіморевича 3.

Купуйте тільки найкращі шевські кілки ДЕНДРА

фабрика
у
Львові

вул.
Потоцького
ч. 58 а.

Добру виплату за молоко можуть забезпечити Вам тільки великі Районові Молочарні,

Тому вступаєте в члени Районових молочарень організуйте їх і ведіть по вказівкам

„МАСЛОСОЮЗ“

Збувайте весь лишній набіл і купуйте потрібне молочарське приладдя т льни через

„МАСЛОСОЮЗ“

Вказівки й поради щодо організованя кооперативного молочарства і закупня приладдя удіаже „Маслосоюз“, Львів, вул. Б. Гдовацького 23.